

paa den Maade for en Del at lede Ilden bort fra de andre Standsfer og det Terrain, som jeg har omtalt. Ganske kunde dette naturligtvis ikke lykkes, thi det maatte jo være Fjendens Hensigt faa meget som muligt at demontere Skytset i de andre Standsfer; men for en Del lykkedes Formaalet, takket være den Udholdenhed, hvormed Lieutenant Anker og hans flinke Besætning betjente deres Kanoner. Følgen heraf var da ogsaa den, at denne Standsfe i meget kort Tid kom til at se ud som en komplet Ruin. Blokhuset, som laa i Standsfen, og som ikke var til megen Nytte, fordi Mandskabet ikke kunde opholde sig deri, blev snart til en stor uordnet Masse Lømmen, som belejrede det indvendige smalle Rum inde i Standsfen. Jorden, som laa over Krudtmagasinet, og som tjente til at beskytte dette, blev skudt bort. Brystværnet, som laa foran de Kanoner, der bestode Broagerland, blev skudt sammen, og Stillingen var altsaa lidet hyggelig; men jeg maa sige, at det var særdeles opmuntrende og glædeligt, naar man kom ud og besøgte Lieutenant Anker i Standsfen, at se ikke alene den Behjertethed og det Mod, hvormed han udrettede sin Dødt, men til lige, om jeg saa maa sige, den Humør, der var hos ham, og som han ogsaa vidste at indgyde Mandskabet. Jeg vil blot nævne et lille ret karakteristisk Eksempel paa det Humoristiske ved Lieutenant Anker. En Dag, da han havde bestudt Batterierne paa den anden Side stærkt og derved havde fremkaldt en meget voldsom Ild paa sig, blev han endelig nødsaget til at opgive Skydningen, og Følgen deraf var, at Fjenden troede at have skudt hans Kanoner sønder og sammen, og den samme Tro havde det Mandskab, der var i Nærheden. Fjenden sagtede derfor Ilden en lille Smule, og dette Øjeblik benyttede Lieutenant Anker strax til at faae Kanonerne lade, og han affyrede dem da allesammen netop med saa store Mellemrum, at man kunde høre, at de alle vare levende endnu. Dette fremkaldte naturligtvis en uhyre Jubel, og der lød stærke Hurraer over hele Linien. Lieutenant Anker blev let faaret, og han maatte derfor forlade sin Kommando, der da blev overtaget af en anden ikke mindre behjertet, modig og dygtig Officer, som senere, da Lieutenant Anker atter efter nogle faa Dages Forløb meldte sig til Tjeneste, værelde i Kommandoen med ham og saaledes altsaa delte Æren i Standsfen med ham. Naar de om Dagen vare færdige med Skydningen, og der ikke var noget Videre at gjøre, saa havde de den store Opgave at retablere Standsfen, saaledes at den igjen kom i en nogenlunde skikket Stand, og det var Besætningen i Forbindelse med flinke Ingenieurer og deres dygtige Officerer, som bleve kommanderede til dette meget anstrengende og farlige Arbejde, idet de ogsaa bleve beskudte om Natten. Dette Arbejde bestod i saa meget som muligt at overbæffe Krudtmagasinet med Jord og Sand-

sække og at forstærke Brystværnene paa den Maade, at der blev bygget til, hvad der var skudt bort deraf. Paa denne Maade lykkedes det at holde Standsfen i en nogenlunde god Stand indtil det Sidste. Ved dette Arbejde var Lieutenant Anker naturligtvis virksom, og han foregik de Andre med et godt Eksempel. Han var i Standsfen den 17de og 18de April. Den 17de April brændte Blokhuset, og han og nogle behjertede Folk vare bestjefte med det meget farefulde Arbejde at beskytte Krudtmagasinet, som var udsat for en stærk Ild, hvilket Arbejde blev endnu mindre hyggeligt derved, at en Mængde fjendtlige Projektiler, som vare gaade ind i Blokhuset, nu exploderede og kastede Stykkerne alle Vegne rundt. Den 18de April fandt som bekendt Stormen paa Standsferne Sted; Besætningen og Lieutenant Anker forsvarede sig tappert, og først efter en længere Tids Modstand blev Besætningen overvældet og tagen tilfange. Ved den dygtige Betjening og den hele udmærkede Opsørjel, som Lieutenant Anker havde lagt for Dagen, vandt han sig et velfortjent Navn baade i Indlandet og i Udlandet. Naar jeg nu med taknemlig Takommelse har omtalt Lieutenant Anker og fremhævet hans Fortjenester, saa byder ogsaa simpelt Retfærdighed mig at sige, at der var mange andre Kommanderende i Standsferne, som uvidste den samme Dygtighed. Jeg vil ikke nævne Noget; men idet jeg blot henpeger paa den Kammerat, som værelde i Kommandoen med ham, skal jeg anføre, at der var mange baade høiere og lavere Befalingsmænd og Menige, der som Frivillige eller paa anden Maade vare knyttede til Hæren, og det i alle Afdelinger og alle Baabenarter, som uvidste det samme usædvanlige Mod, den samme Dygtighed og den samme Frøidighed som Lieutenant Anker. De vare ikke saa heldige at blive nævnde, fordi Tilfældet, eller hvad man nu vil, ikke havde været dem saa gunstigt, at de kom til at virke paa en saa fremtrædende Maade som han. Jeg haaber, at disse Ord, som jeg har udtalt for ogsaa at lede Andre tilkomme den Ros, de fortjene, ikke maa betragtes som noget Forsøg paa at ville tage Noget bort fra Lieutenant Anker; thi han fortjente den Ære-kjendelse, der tilfaldt ham. Jeg har blot sagt dette, fordi Helved har sin store Betydning, og det kan være beklageligt for Andre, at Helved ikke er dem saa gunstigt; men jeg anerkjender ogsaa den Ret, der ligger i Helved, naar man veed at benytte det, og det har Lieutenant Anker vidst at benytte paa rette Maade og har derved været et godt Eksempel for Andre.

Formanden: Efter den hædrende Ære-kjendelse, som nu er ydet Lieutenant Ankers Minde af hans øverste Forsatte i Kampens Dage, lader jeg, da Ingen videre begjærer Ordet, afstemme om Lovforslagets Dvergang til 2den Behandling.